

014. Tweede Limburgs dictee (auteur: Pierre Bosmans)

Europa

Nadat nonsensicale duïmviraten gedurende millennia dikwijls tot contentieuze annexatie van betwiste gebieden geleid hadden, werd ten slotte door relaxte politici zonder voorafgaand plebisciet beslist aan elke vorm van nationalistische heroïek en aan alle onverrichter zake afgesloten non-agressiepacten een einde te maken.

Zo kwam aan een ridicule idee-fixe van malicieuze, Provençaalse pamflettisten, die uitentreuren een allerbekrompenst, anti-Duits ressentiment uitten, door Brusselse dépêches en Straatsburgse edicten een prematuur einde.

Complotterende criticasters redetwisten nog steeds gepikeerd en tactloos over de consequenties van gemeenschappelijke trezorrieën en voorspellen de geboorte van een zwartgeldcircuit door malafide manipulaties van in Zuidoost-Azië bestede annuïteitsleningen.

Gelukkig leidt dit gebakkelei de communautaire aandacht niet af van de verworvenheden van de Indo-Europese cultuur, waarvan de konterfeitsels onder meer in renaissancistische pinacotheken of in cisterciënzerstijl gebouwde kapittelzalen bewonderd kunnen worden.

Door de invoering van een nieuwe, agglutinerende eenheidstaal zonder diakritische tekens kunnen polyglottische linguïsten en aan belletrise verslaafden niet langer gestreste kopiïsten tyranniseren, aangezien drukfeilen door het schrappen van archaische flexievormen worden vermeden.

Bovendien verschaft de vergrote gemeenschap de vereïste liquide middelen voor een adequate bescherming van de eierlevendbarende gekko's, die in de heiige Castiliaanse siërra's leven, en voor de instandhouding van andere bedreigde diersoorten, zoals de izabelgele ortolaan en het merinosschaap, die beide de schaduw van met boomveil beplante lariksen prefereren.

Gebrevetteerde journalisten zullen op hun pan-Europees qui-vive moeten blijven, als ze voldoende krantenpapier willen blijven vullen met artikelen over de successieve, opzienbarende prestaties van met immortellenkransen gekroonde skiesters na routineuze nek-aan-nekraces op besneeuwde bergflanken.

Toch zal in het nieuwe Europa steeds belangstelling blijven bestaan voor lokale folklore: voor met castagnetten en cimbalen klapperende Zuid-Spaanse machootjes of Venetiaanse barcarolles, gezongen door met chique hoeden en guirlandes opgetutte gondeliers, terwijl uiteraard ook de Hasseltse carillonist zijn adepten zal blijven hebben.